

[Drachmann.]

som ogsaa blev forelagt Rigsdagen, og til hvilke man kunde tage Stilling. I øvrigt var ogsaa denne Traktat, det skal jeg gerne anerkende, baseret paa visse stiltiende Forudsætninger, men allerede den nye, der følger her, den dansk-tyske, savner baade Realiteter og Principper, i alt Fald i det, vi har faaet forelagt. Den tjekkoslovakiske Traktat, som vist staar foran sin Afslutning, kender den danske Rigsdag slet intet til. Man skal holde og kunne læse tjekkoslovakiske Aviser, eventuelt faa dem oversat, for at faa at vide, hvor langt Arbejdet er fremme i saa Henseende. Jeg antager, at med Hensyn til vort Handelsforhold til Polen og Frankrig er omtrent det samme Tilfældet. Den danske Rigsdag, som har Ansvaret for baade den ydre og indre økonomiske Politik, og som til syvende og sidst vel navnlig har Ansvaret for den danske Valuta, gaar til Behandlingen af saadanne Forslag fuldkommen uden Forudsætninger for at kunne gøre det. Det er en ny Variation, Demokratiet har indført i det gamle Enevældes: Vi alene vide! Thi paa disse Omraader kan den danske Rigsdag, den danske Folkerepresentation sige: Vi alene vide intet!

Jeg vil slutte med en lille Anekdote fra Unionskrisen 1905 mellem Sverige og Norge. Der var dengang en Stor-Svensker, som holdt meget udæskende Foredrag om Norge, og som altid fremhævede, hvorledes de svenske Konger og Soldater var draget igennem Europa og havde omskabt Europakortet og været medbestemmende ved Omlægningen af de europæiske politiske Forhold; saa rejste han Spørgsmaalet, hvad den norske Nation havde bestilt, medens det svenske Folk havde udrettet alt dette, og han gav selv Svaret, idet han sagde, at Nordmændene havde — pilket Torsk! Hvis man overfører Anekdoten til den danske Rigsdags Rolle under de økonomiske Begivenheder nu og ser paa, hvilken Rolle den danske Rigsdag faar tildelt, medens Krisen hænger ude og hjemme, medens mere eller mindre selvbestaltede Herrer fra Landbrugsraadet drager ned til Berlin og andre Steder og afslutter Traktater paa den danske Regerings og Rigsdags Vegne, saa kan man sige, at medens alt dette sker, har den danske Rigsdag til Opgave at pilke Stenbidere, og det er denne uværdige og

ganske unyttige Beskæftigelse, vi vender os imod. Enten maa man have et virkeligt Medansvar og være med i Forhandlingerne, eller ogsaa maa man holdes udenfor, og saa maa Regeringen afsløre sig som det, den er, en diktatorisk, men saare svag Regering, som selvfølgelig med de Midler, den har, ikke kan opnaa de Resultater, der burde opnaas.

Jeg skal herefter slutte med at sige, at det vil ganske afhænge af de Oplysninger, vi kan faa i det Udvalg, som ogsaa vi venter bliver nedsat, om vi fra vor Side kan tiltræde dette Forslag eller ikke.

Niels Frederiksen: Jeg kan paa min Gruppes Vegne anbefale at stemme for det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning. Jeg finder ingen Anledning til at fordybe mig i Enkeltighederne vedrørende Beslutningen eller Traktatoverenskomsten, men kan henholde mig til den Begrundelse, den højtærede Landbrugsminister gav.

Axel Dam: Efter de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Drachmann fremsatte, og hvori han indrømmede, at han ikke kunde vide, hvad der laa i og bag ved denne Traktat, kan jeg som Repræsentant for et lille Parti vil nok ogsaa være bekendt at indrømme, at vi er inkompetente til at afgøre, hvad der ligger i og bag ved Traktaten. At Handelsorganisationer i Ind- og Udland ad privat Vej træffer Aftaler om en indbyrdes Samhandel, kan vi naturligvis ikke have noget imod, og det var jo i det væsentligste Indholdet af Englandstraktaten. Helt anderledes stiller Sagen sig, naar det er Staterne som saadanne, altsaa Politikerne, der laver Traktater, saa kan man aldrig vide, hvilke Underfundigheder der ligger bagved; vi er aldeles ukendte med de mulige hemmelige Aftaler, der kan ligge bag ved denne Traktat, og vi ved ikke, ved hvilke Midler Traktatens Overholdelse skal gennemføres. Vi er jo principielle Modstandere af Importreguleringerne og Valutacentralen, og vor Ængstelse er ikke blevet mindre ved en Udtalelse, som er faldet fra den højtærede Handelsminister, og som jeg vil anmode den højtærede Formand om Tilladelse til at citere 4 Linier af; den findes i Rigsdagstidende Sp. 1349. Dér udtaler den højtærede Handelsminister: